

1970

ΤΟ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΘΕΙΣΤΩ

Οι συνταγματάρχαι από ἐτῶν συνωμότην καὶ παρεσκευάζον τὴν κατέληφιν τῆς Ἐξουσίας, ἵνα κυβερνήσωσιν ἀπολυταρχικῶς. Ὅταν εὔρον τὴν κατάλληλον πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν, λόγῳ τῶν καιρῶν θέσεων τὰς ὁποίας κατεῖχον, προέβησαν εἰς τὸ στρατιωτικὸν κίνημα τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967. Προέβησαν ὅτι ὑπῆρχεν ἄμεσος κομμουνιστικὸς κίνδυνος καὶ πρὸς διέσωσιν τοῦ πολιτεύματος κατέστη ἀναγκαῖα ἡ ἐπέμβασις τοῦ Στρατοῦ. Ἰσχυρίσθησαν ὅτι εἶχον σωρείαν στοιχείων εἰς χεῖρας των. Δὲν ἔφερον ὅμως οὐδὲν στοιχεῖον περὶ συνωμοσίας, κατοχῆς ὄπλων κλπ. Εἶναι κλέον ἐκτός ἀμφισβητήσεως ὅτι ὁ κομμουνιστικὸς κίνδυνος ἦτο πρόσχημα, ὅπερ προέβησαν οἱ συνταγματάρχαι, ἐν γνῶσει τῆς ἀνυπαρξίας, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον εἰς τὴν Ἀρχὴν εὐρίσκετο κόμμα δεξιῶν καὶ τὸ Κράτος ἦτο εἰς θέσιν νά πατέσῃ διὰ τῶν νομίμων μέσων πᾶσαν κομμουνιστικὴν ἀπόπειραν.

Καταλαβόντες τὴν ἐξουσίαν, κατήργησαν ἐντελῶς ὅλες τὰς ἐλευθερίας. - Προσωπικὴ ἐλευθερία ἔπαυσε νά ὑπάρχῃ. - Ἐλευθερία τοῦ ἴσους ἔπαυσε νά ὑπάρχῃ. Συλλήψεις, φυλακίσεις καὶ ἐκτοπισεῖς ἐθνικοφρόνων πολιτῶν ἄνευ οὐδεμιᾶς διαδικασίας. Οἱ συλλημβανόμενοι ὑπεβάλλοντο εἰς βασανιστήρια. Ὅμιλοι περὶ τούτου ἡ Ἐκθεσίς Ἐπιτροπῆς Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Ἦρθη ἡ δικαστικὴ ἰσοβιότης. Καὶ ἀπελύθησαν τριάκοντα δικαστικοὶ λειτουργοί, ἐκ των ὁποίων ἑπτὰ μέλη τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἡ ἀπόλυσις ἐγένετο διὰ πρόξεως τοῦ Ἰπουργικοῦ Συμβουλίου, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐγγυήσεως.

Ἡ δημοσία ὑπηρεσία ἐν γένει, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐξυγιάνσεως, ἐξηθρόωθη. Στελέχη ἱκανά ἀπεμακρύνθησαν δια μόνον τὸν λόγον ὅτι δὲν ἐγένοντο πειθήνια ὄργανα τῶν συνταγματάρχων.

Ἐν τῇ μερίμνῃ δῆθεν τῆς ἐπὶ καλλιτέρων βέσων ἀνασυντάξεως τῆς Νέας Πολιτείας καὶ τῆς βελτιώσεως τῆς λειτουργίας τοῦ Πολιτεύματος, συνέταξαν ἕν κείμενον Σύντάγματος, ὅπερ ὑπέβαλον εἰς δημοψήφισμα οἰεξαχθὲν κατὰ Σεπτέμβριον 1968. Τὸ δημοψήφισμα διεξήχθη ὑπὸ στραβιωτικῷ νόμον, ὑπὸ παντελῆ ἔλλειψιν ἐλευθεροφυκίας καὶ ἀτεγκτον λογοκρισίαν.

Οί συνταγματάρχαι διεκήρυσαν ὅτι τὸ Σύνταγμα εἶναι φιλελεύθερον καὶ δημοκρατικόν. Ἐπεφύλαξαν ὅμως εἰς ἑαυτούς τὸ δικαίωμα νὰ θέσωσι, κατὰ τὴν βούλησιν αὐτῶν, εἰς ἐφαρμογὴν τὰς διατάξεις περὶ τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς δημοκρατικῆς μορφῆς τοῦ πολιτεύματος. Διετήρουν ἐπίσης ἐν ἰσχύϊ τὰς συντακτικὰς πράξεις περὶ καταργήσεως τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν.

Ἰκὸ τὸ νεὸν αὐτὸ "Σύνταγμα", ὅπερ οἱ συνταγματάρχαι διευτυπένιζον ὡς "δημοκρατικόν καὶ φιλελεύθερον", τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἠκύρωσε τὰς ἀπολύσεις τῶν δικαστῶν, ὡς παραβιασθείσης τῆς ἀρχῆς τῆς ἀκροθέσεως, στοιχειώδους ἀρχῆς τοῦ Κράτους Ἀθῆναι. Ἡ κυβέρνησις τῶν συνταγματαρχῶν ἀντέδρασε βδιδά δεσποτικῶν τρόπων. Ἐκήρυξεν ἀνύπαρκτον τὴν ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ~~ἐν~~ καὶ τὸ Σύνταγμα ~~ως~~ ~~ἐν~~ δρίζει ὅτι αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὴν Διοίκησιν. Ἀπέλυσε δὲ τὸν Πρόεδρον τοῦ Συμβουλίου διὰ τῆς μεθόδου τῆς ἀποδοχῆς παραιτήσεως αὐτοῦ, ἣ ὅποια ὅμως δέν εἶχεν ὑποβληθῆ ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ συγχρόνως ἐξετόκισε τρεῖς ἐκ τῶν πληρεξουσίων δικηγόρων τῶν ~~ἀββββββββββ~~ ἀκολουθέντων δικαστῶν καὶ ἕνα ἐξ αὐτῶν.

Ἰκὸ τὴν κρίσιν τῆς διεθνούς κοινῆς γνώμης, ἣ κυβέρνησις τῶν συνταγματαρχῶν ἐξαγγέλλει ἐκάστοτε μετρη ἀμβλύσεως τῆς δικτατορικῆς διακυβερνήσεως.

Ἀναθεώρησις τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκτέκτων Στρατοδικείων.

Ἰὸ καθιερούμενος ὅμως τρόπος ἐφαρμογῆς οὐδεμίαν οὐσιαστικὴν κροστεσίαν παρέχει εἰς τοὺς διὰ λόγους πολιτικῆς διώξεως καταδικασθέντας. Δικαστικὸς ἔλεγχος τῶν ἐκτοπίσεων. Καὶ σύστασις πρὸς τοῦτο Ἐπιτροπῆς ἐξ Ἐφετῶν. Πολλοὶ ὅμως ἐκτοπισμένοι παραμένουν ἐν ἐκτοπίσει ἐπὶ μακρότατον χρόνον ἄνευ τοῦ δικαστικοῦ αὐτοῦ ἐλέγχου. - Ἀρεὶς λογοκρισίας. ἄνευ θέσεως ἐν ἰσχύϊ τῆς σχετικῆς συνταγματικῆς διατάξεως, ἀλλά κατὰ παραχώρησιν τῆς Στρατιωτικῆς Ἀρχῆς/. - Ἐκδοσις ὅμως Νόμου περὶ Τύπου, καθιεροῦντος δῆθεν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου ὑπερηκόντισε τὴν λογοκρισίαν. Ἰὸ νόμος οὗτος περιέχει τόσας ἀπαγορεύσεις καὶ ἄνευ ἀκριβοῦς καθορισμοῦ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἀπαγγέλλει τόσον εὐστηρὰς κοινὰς, δυσπανάλογους μάλιστα πρὸς τὴν βαρύτητα τῆς παραβάσεως, ὥστε οὐδεὶς ποτε ἔκφρασις γνώμης ἢ πληροφοριοδότησις δύναται νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ

νόμου καί διωχθῆ καί κριθῆ ὑπό τῶν ἐκτάκτων Στρατοδικείων., τόν φόβον δέ ἐπαυξάνει ἡ ὡς εἴρηται βερύτης τῶν ποινῶν. Πέραν τούτου ἡ αὐστηρή καταδίκη τῶν ἐκδοτῶν τῆς ἡμερησίας ΒΘΝΟΣ μετά τοῦ πρῶην Ἰκουργου κ. Ζίγδη - συνεκίει τῆς ὁποίας καταδίκης ἀνεστάλη ἡ ἐκδόσις τῆς ἡμερησίας ταύτης - καταδεικνύει ὅτι ἐπό τόν πέλεκον τῶν Στρατοδικείων οὐδέμία ἐκδήλωσις μὴ ἀρεστή εἰς τοὺς Συνταγματάρχας διαφεύγει καί ὅταν καταδῆλως δέν ἀποτελεῖ παράβασις τῶν ἰδίων τῶν ἀνελευθέρων νόμων, χαρακτηριζομένη ὡς παράβασις. Διότι ἡ ἔκφρασις γνώμης περί ἀνάγκης ἐθνικῆς ἐνότητος, κατόπιν τῶν ἐν Κύπρῳ συμβάντων /ἐπέκειρε δολοφονίας Μακαρίου, φόνος Γεωργιάδη/ ἡ γνώμη δηλαδὴ ἐκί γεγονότων παγκοσμίως καταδῆλων ἐθεωρήθη ὡς "διασκοπέ εἰδήσεων ἀνησυχηστικῶν.

Χρονοδιάγραμμα θέσεως ἐν ἰσχύι τῶν περί ἀπομικίων δικαιομῆτων διατάξεων.

Αἱ προθεσμίαι εἶναι μακράι. Ἐξηγγέλη προσφέτως ὅτι τίθεται εἰς ἐφαρμογήν ἡ περί προσωπικῆς ἐλευθερίας διάταξις, χωρὶς ὅμως νά τεθῶσι εἰς ἐφαρμογήν καί αἱ περί φυσικοῦ δικαστοῦ συνταγματικαί διατάξεις. Ἐνεκα τούτου λειτουργοῦν τὰ ἐκτακτα Στρατοδικεία, τὰ ὅποια συντίθενται ὑπό τεσσάρων ἀξιωματικῶν καί ἑνός δικαστοῦ. Σχετικὴ ἐπιστολὴ δέκα τεσσάρων ἀπομακρυνθέντων δικαστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Ἄρσεπαγιταί Ἄντ. Φλώρος καί Κ. Παπαζωάννου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον τῆς 21.4.970 τῆς ἡμερησίας ΒΗΜΑ.

εις βαρείας ποινάς τελευταίως επιφανέως προσωπικότητες έγνωσμένων
έθνικῶν φρονημάτων καὶ έθνικῆς δράσεως, επί παρεβίσει τοῦ Νόμου
509/947, ὅστις έξεδόθη πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐνῶ οἱ
ὡς ἄνω καταδικασθέντες ὁμολογουμένως ξεπιδώκων τὴν έπαναφορὰν τοῦ
δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, ὅπερ ἀκριβῶς σκοπεῖ νά προστατεύσῃ ὁ Νόμος
509.

Ἡ ἐκτόπισις εἶναι εἰς τὴν ~~ἐπιπέδου~~ διάκρισιν τῶν ὑπουργῶν
Δημοσίας Τάξεως καὶ Δικαιοσύνης. Ὁ κίνδυνος οὗτος ἐπικρέμαται δι'
ὅλους τοὺς πολίτας ἀνά πᾶσαν στιγμήν. Προφάτως 40 ἀξιωματικοὶ καὶ
ἄλλοι πολῖται, μετὰ πολὺμηνον φυλάκισιν, ἐξετοκίσθησαν.

Ὁ πολῖται δὲν ἔχουν τὸ αἰσθημα ἀσφαλείας ἐκ τῆς ὑπέρξεως
δικαστικῆς ανεξαρτησίας. Διότι, δὲμ ἤρθη μόνον ἡ ἰσοβιότης καὶ
ἀκελύθησαν δικαστικοί, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη. Εἰς τοὺς ἀπολυθέντας
ἀπαγορεύεται ἡ ἄσκησης τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀκόμη ἡ
ἔξοδος ἐκ τῆς χώρας. Σχετικαὶ εἶναι αἱ οὐχί ἄνευ κινδύνου γενόμεναι
δηλώσεις τοῦ Ἀρεοπαγίτου Ἀντ. Φλώρου εἰς τὸ ΒΗΜΑ τῆς 7.12.69 καὶ
εἰς τὸ ΕΘΝΟΣ 14.1.970.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀποδημία εἰς πολίτας, διότι δὲν εἶναι ὑπὲρ
τῆς δικτατορίας. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἠκύρωσε τὰς πράξεις
ἀνήσεως χορηγήσεως διαβατηρίων ὡς ἀναιτιολογήτους καὶ συνεπῶς
ἀφθειρέτους, ἐφαρμόσεν παρεδεδεγμένας ἐρχάς τοῦ Δικαίου. Ἀλλὰ ὁ
ἀντιπρόεδρος Κυβερνήσεως καὶ ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν κ. Παττακὸς ἐπέκρινε
τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, εἰπὼν ὅτι τοῦτο ὀφείλει νά σέβεται
τὰς ἀποφάσεις ~~ἡ~~ αὐτᾶς τῆς Διοικήσεως, αἱ ὁποῖαι δὲν θίγουν
τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' εἶναι ἐθνικῶς ἀναγκαῖαι.

Τὰ πάντα δέον νά διέκονται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν ὁποῖαν προβάλλουν
οἱ συνταγματάρχαι, ὅτι δημοσία τάξις, ἀσφάλεια τῆς χώρας, ἐθνικὸν
συμφέρον, ταύτιζονται πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν διακυβέρνησιν τῆς χώρας
καὶ τὴν ὑποταγὴν πρὸς τὰς θελήσεις των.

*Η
ἰσοβιότης
αἰσθημα
ἀσφαλείας
ἐπικράτειας
ἐξορίας*

Καί διέ τούτο, ὅσον ἄφορῆ τήν ἐνέργειαν ἐκλογῶν, οἱ συνταγματάρχαι, εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν δηλοῦν ὅτι ἡ "Ἐπανάστασις" ἔταξε σκοπούς καί ὄχι προθεσμίας., ὁ δέ πρωθυπουργός ὅτι μὲ κοινοβούλιον δέν πραγματοποιεῖται ἄλλα. Καί εἰς πρόσφατον συνέντευξιν, ἐν ἀναφορῆ πρὸς τήν δῆθεν ἀντιπροσωπευτικὴν συνέλευσιν ἐκ 50 μελῶν, ἡλικίας οὐχί ἀνωτέρας τῶν 50 καί ὑποδεικνυομένων ἀπό τὰ ὄργανα τὰ ὑπ' αὐτῶν διωρισμένα, εἰς περαιτέρω ὅτι πρόκειται περὶ εἶδους τινος Βουλῆς, εἶπεν ὅτι ἡ λέξις αὕτη εἶναι "κακὸς ὄνομα". Καί ἐν τούτῳ δέν παραλείπουν τὰ προσήματα τῶν θεσμικῶν νόμων τοὺς ὅποιους παρασκευάζουν καί τῆς ἀνάγκης πολιτικῆς ἀγωγῆς τῶν Ἑλλήνων.

Καί ὁμιλοῦν περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς οἱ οἱ ἐπέτελων τεχνασμάτων καί ἀκατηλῶν ἔξαγγελιῶν ξιχειροῦντες νά παρακληθῶσιν τήν διεθνή κοινὴν γνώμην.

Αὕτη εἶναι ἡ κατέστασις, ἀμυδρῶς περιγραφομένη, ὑπὸ τήν ὁποίαν στενάζει ὁ ἑλληνικὸς λαός. Οἱ συνταγματάρχαι δέν ἀναλογίζονται τοὺς κινδύνους, τοὺς ὅποιους ἐγκυμονεῖ ἡ κατέστασις αὕτη, ἡ ὁποία μίαν ἡμέραν θά προκαλέσῃ τήν ἔκρηξιν τῆς λαϊκῆς ἀγανακτικῆς μετ' ὁρμῆν ἡφαιστείου, μετ' ὀδυνηρᾶς συνεπειᾶς γενικωτέρας ἐκτέσεως.

Οί Συνταγματάρχαι από έτιών συναμότου και παρεσκεύαζον τήν κατάρτην της 'Εξουσίας, ίνα κυβερνήσωσιν άπολυταρχικώς. Όταν εύρον τήν κατάρτην προς τοϋτο εύκαιρίαν, λόγω των καιρίων θέσεων τās όποίας κατεχον, προέβησαν εις τό στρατιωτικόν κίνημα της 21ης 'Απριλλίου 1967. Προέβαλον "ότι ύπηρχεν άμεσος κομμουνιστικός κίνδυνος και προς διάσωσιν τοϋ πολιτεύματος κατέστη άναγκαία ή έπέμβασις τοϋ Στρατοϋ." Ισχυρίσθησαν ότι ειχον σωρείαν στοιχείων εις χετρας των. άν έπερον όμως ούδέν στοιχετον περί συναμοσίας, κατοχής όπλων κλπ. Είται πλέον εκτός άμφισβητήσεως ότι ό κομμουνιστικός κίνδυνος ήτο πρόσχημα, όπερ προέβαλον οι συνταγματάρχαι έν γνώσει της άνυπαρξίας, τούτου ή άλλων καθ' όσον εις τήν 'Αρχήν εύρίσκατο Κόμμα Δεξιās και τό Κράτος ήτο εις θέσιν νά πατάξη διά των νομίμων μέσων ήσαν κομμουνιστικήν άπόπειραν.

Καταλαβόντες τήν έξουσίαν, κατήργησαν έντελώς όλας τās έλευθερίας. Προσωπική έλευθερία έπαυσε νά ύπάρχη. 'Ελευθερία τοϋ Τύπου έπαυσε νά ύπάρχη. Συλλήψεις, φυλακίσεις και εκτοπίσεις έθνοκοφρόνων πολιτών άνευ ούδεμιης διαδικασίας. Οί συλλαμβανόμενοι ύπεβάλλοντο εις βασανιστήρια. Όμιλεζ περί τούτου ή "Βήσεις 'Επιτροπής 'Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

"Πρή ή δικαστική ίσοβιότης. Καί άπελύθησαν τριάκοντα δικαστικοί λειτουργοί, εκ των όποιων επτά μέλη τοϋ 'Αρείου Πάγου. 'Η άπόλυσις έγινετο διά πράξεως τοϋ 'Υπουργικου Συμβουλίου, άνευ της έλαχίστης έγγυήσεως.

'Η δημοσία ύπηρεσία έν γενεί, υπό τό πρόσχημα της έξυγιάνσεως, έξηρωθή. Σελέχη ίκανά άπεμακρύθησαν διά μόνον τόν λόγον ότι δέν έγινόντο κειθήνια όργανα των συνταγματάρχων.

'Εν τη μερίμνη όηθεν της επί καλλιτέρων βάσεων άνασυντάξεως της Πολιτείας και της βελτιώσεως της λειτουργίας τοϋ Πολιτεύματος, συνέταξαν έν κείμενον Συντάγματος, όπερ ύπέβαλον εις άποφύηρισμα διεξαχθέν κατά Σεπτέμβριον 1968. Τό δημοφύηρισμα διεξήχθη υπό στρατιωτικόν νόμον, υπό παντελή έλληνικήν έλευθεροτυπία και άτεγκτον λογοκρισίαν. Οί συνταγματάρχαι διεκήρυσαν ότι τό σύνταγμα είναι φιλελεύθερον και δημοκρατικόν. 'Εμφύλαξαν όμως εις έαυτοϋς τό δικαίωμα νά θεώσωι, κατά τήν βούλησιν αυτών, εις εφαρμογήν τās διατάξεως περί των άτομικών δικαιωμάτων και της δημοκρατικής μορφής τοϋ πολιτεύματος. Διετήρουν έπίσης έν ισχύϊ τās συντακτικές πράξεις περί καταργήσεως των έλευθέρων θεσμών.

'Υπό τό νέον αυτό "Σύνταγμα", όπερ οι Συνταγματάρχαι διευτυμάνιζαν ως "δημοκρατικόν και φιλελεύθερον", τό Συμβούλιον της 'Επικρατείας ήμίρωσε τās άπολύσεις των δικαστών, ως παραβιασθείσης της άρχής της άκροάσεως, στοιχειώδους άρχής τοϋ Κράτους Δικαίου. 'Η κυβέρνησις των Συνταγματάρχων άντέδρασε διά δεσποτικού τρόπου. 'Ακρωξεν άνύπαρκτον τήν άπόφασιν τοϋ Συμβουλίου της 'Επικρατείας, ένώ και τό Σύνταγμα των όρίζει ότι αι άποφάσεις αυτού εις ται ύποχρεωτικά διά τήν Διοίκησιν. 'Απέλυσε δε τόν Πρόεδρον τοϋ Συμβουλίου διά της

μεθόδου της άποδοσης παραιτήσεως αυτού, ή όποία όμως δέν είχεν ύποβληθή ύπ' αυτού. Καί συγχρόνως έξετάσισε τρεῖς έκ τών πληρεξουσίων δικηγόρων τών άπολυθέντων δικαστών καί ένα έξ αὐτῶν.

Ύπό τήν πίεσιν τής διεθνούς κοινής γνώμη, ή κυβέρνηση τών συνταγματάρχῶν έλαγγέλλει έναστοτε μέτρα άμβλύνσεως τής δικτατορικῆς διακυβερνήσεως.

Άναθεώρησις τών αποφάσεων τών έκτάκτων Στρατοδικείων

Ό καθιερούμενος όμως τρόπος εφαρμογῆς ούδεμίαν ούσιαστικήν προστασίαν παρέχει είς τούς διά λόγους πολιτικῆς διώξεως καταδικασθέντας.

Δικαστικός έλεγχος τών έκτοπίσεων. Καί σύσταισις πρός τοῦτο Ήλιτροπῆς έξ Ήρετῶν. Πολλοί όμως έκτοπιζόμενοι παραμένον εν έκτάξει επί μακροτάτων χρόνων άνευ τοῦ δικαστικοῦ αὐτοῦ έλέγχου. Άρσις λογοκρισίας. (άνευ θέσεως εν ίσχύϊ τῆς σχετικῆς συνταγματικῆς διατάξεως, αλλά κατά παρατήρησιν τῆς Στρατιωτικῆς Άρχῆς). Έκδοσις όμως νόμου περί τύπου, καθιεροῦντος ὀφῆεν τήν έλευθερίαν τοῦ τύπου υπερχρόντισε τήν λογοκρισίαν. Ό νόμος οὗτος περιέχει τόσας άπαγορεύσεις καί άνευ άκριβοῦς καθορισμοῦ τοῦ περιεχομένου του καί άπαγγέλλει τόσον αὐστηράς ποινάς, ουσικαλόγους μάλιστα πρός τήν βαρύτητα τῆς παραβάσεως, ὥστε οιαδήποτε Ήκραςις γνώμη ή κληροφοριόδοτις δύναται νά έμπέσει είς τās διατάξεις τοῦ νόμου καί διοχθῆ καί κριθῆ ύπό τών έκτάκτων Στρατοδικείων, τόν φόβον δέ έπαυζάνει ή ὡς εἴρηται βαρύτης τών ποινῶν. Πέραν τούτου ή αὐστηρά καταδίκη τών έκδοτῶν τῆς έφημερίδος ΣΗΜΑ μετά τοῦ πρώην Ύπουργοῦ κ. Ι. Ζίγῆ - συνετελεῖ τῆς όποίας καταδίκης άνεστῆλη ή έκδοσις τῆς έφημερίδος ταύτης - καταδεικνύει ὅτι από τῶν πέλεκυν τών Στρατοδικείων ούδεμία έκδήλωσις μή άρεστή είς τούς συνταγματάρχας διαφεύγει καί ὅταν καταδῆλωσ δέν άποτελεῖ παράβασιν τῶν ίδίων των άνελευθέρων νόμων, χαρακτηριζομένη ὡς παράβασις. Διότι ή Ήκραςις γνώμη περί ανάγκης έθνικῆς ένότητος, κατόπιν τῶν εν Κύπρῳ συμβάντων /άπόπειρα ὁλοφρονίας Ηακαρίου, φόβος Γεωρκάτις/ ή γνώμη δηλαδή επί γεγονότων παγκοσμίας καταδῆλων, έθεωρήθη ὡς "διασπορά εὐλόγησεν άνησυχαστικῶν".

Χρονοδιάγραμμα θέσεως εν ίσχύϊ τῶν περί άτομικῶν δικαιωμάτων διατάξεων.

Αί προθεσμιαί εἶναι μακραι. Ήξηγγέλη προοφάτως ὅτι τίθεται είς εφαρμογήν ή περί προσωπικῆς έλευθερίας διάταξις, χωρίς όμως νά τεθῶσιν είς εφαρμογήν καί αί περί φυσικοῦ δικαστοῦ συνταγματικῆς διατάξεις. Ήνεκα τούτου λειτουργοῦν τά Έκτακτα Στρατοδικεῖα, τά όποια συντίθενται ύπό τεσσάρων άξιωματικῶν καί ενός δικαστοῦ. Σχετικῆ έπιστολή δέκα τεσσάρων άπομακρυνθέντων δικαστῶν, μεταξύ τῶν όποίων οἱ Άρεοπαγίται κ.κ. Άντ. Φάβρος καί Κ. Παπαϊωάννου έδημοσιεύθη είς τό φύλλον τῆς 21.4.1970 τῆς έφημερίδος "ΗΗΘΙΑ".

Ύπό τῶν στρατοδικείων οὔτω συντεθειμένον καταδικάσθησαν είς βαρείας ποινάς τελευταίως έπιφανεῖς προσωπικότητες έγνωσμένων έθνικῶν φρονημάτων καί έθνικῆς δρώσεως, επί παραβάσει τοῦ νόμου 509/947 , ὅστις έξεδόθη πρός καταπολέμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ, ένῶ οἱ ὡς ἄνω καταδικασθέντες ὁμολογημένως έπέδιωκαν τήν έπιναγοράν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, ὕπερ

ἀκριβώς σκοπεῖ νά προστατεύσῃ ὁ Νόμος 509.

Ἡ ἐκτόπισις εἶναι εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ὑπουργῶν Δημοσίας Τάξεως καὶ Δικαιοσύνης. Ὁ κίνδυνος οὗτος ἐπικρίνεται δι' ὅλους τοὺς πολίτας ἀνά πᾶσαν στιγμήν. Προσφάτως 40 ἄξιωματικοὶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, μετὰ πολέμημον φυλάκιον, ἐξετοκίσθησαν.

Οἱ πολῖται δὲν ἔχουν τὸ αἰσθητὸν ἀσφαλείας ἐκ τῆς ὑπάρξεως δικαστικῆς ἀνεξαρτησίας. Διότι, δὲν ἤρθη μόνον ἡ ἰσοβιότης καὶ ἀπελύθησαν δικαστικοί, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη. Εἰς τοὺς ἀπολυθέντας ἀπαγορεύεται ἡ ἀσκήσις τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀκόμη ἡ ἐξοδὸς ἐκ τῆς χώρας. Ἐχρητικαί εἶναι αἱ οὐχὶ ἄνευ κινδύνου γινόμεναι δηλώσεις τοῦ Ἀρσενίου τοῦ Ἀντ. Θωάροῦ εἰς τὸ ΒΗΜΑ τῆς 7.12.69 καὶ εἰς τὸ ΒΗΜΟΣ 14.1.1970.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀποδημία εἰς πολῖτας, διότι δὲν εἶναι ὑπὲρ τῆς Δικτατορίας. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἠκύρωσε τὰς πράξεις ἀνήσεως χρηρηγήσεως διαβατηρίων ὡς ἀναιτιολογήτους καὶ συνεπῶς ἀθέτητους, ἐφαρμόσαν παραδεγεμέναις ἀρχάς τοῦ Δικαίου. Ἀλλὰ ὁ Ἀντιπρόεδρος Κυβερνήσεως καὶ Ἰπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Παπακόκ ἐπέκρινε τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, εἰπὼν ὅτι τοῦτο ὀφείλει νά σέβεται τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς τῆς Διοικήσεως, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' εἶναι ἐθνικῶς ἀναγκαῖαι.

Τὰ πάντα δεῶν νά διέπωνται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν ὁποῖαν προβάλλουν οἱ συνταγματάρχαι, ὅτι δημοσία τάξις, ἀσφάλεια τῆς χώρας, ἐθνικὸν συμφέρον, ταυτίζονται πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν διακυβέρνησιν τῆς χώρας καὶ τὴν ὑποταγὴν πρὸς τὰς θελήσεις των.

Καὶ διὰ τοῦτο, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐνέργειαν ἐκλογῶν, οἱ συνταγματάρχαι, εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν ὅλοθον ὅτι "ἡ Ἐπανστασις" ἔταξε σκοπούς καὶ ὄχι προθεσμίας, ὁ δὲ κρωθυπουργὸς ὅτι μὲ κοινοβούλιον δὲν πραγματοποιιοῦνται ἄλλα. Καὶ εἰς πρόσφατον συνέντευξιν, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ὄψιν ἀντιπροσωπευτικὴν συνέλευσιν ἐκ 50 μελῶν, ἡλικίας οὐχὶ ἀνωτέρας τῶν 50 καὶ ὑποδεικνυομένων ἀπὸ τὰ ὄργανα τὰ ὑπ' αὐτῶν διωρισμένα, εἰς παρητήρησιν ὅτι πρόκειται περὶ εἶδους τινὸς Βουλῆς, εἶπεν ὅτι ἡ λέξις αὕτη εἶναι "κακοήχος". Καὶ ἐν τούτῳ δὲν παραλείπουν τὰ προσημίματα τῶν θεσμικῶν νόμων τοὺς ὁποίους παρασκευάζουσι καὶ τῆς ἀνάγκης πολιτικῆς ἀγωγῆς τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ ὄμιλοθον περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς οἱ δι' εὐτέλων τεχνασμάτων καὶ ἀπατηλῶν ἐξαγγελιῶν ἐπιχειροῦντες νά παραπλανήσουσι τὴν διεθνή κοινὴν γνώμην.

Αὕτη εἶναι ἡ κατάστασις, ἀμυδρῶς περιγραφομένη, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν στενάζει ὁ ἑλληνικὸς λαὸς. Οἱ συνταγματάρχαι δὲν ἀναλογίζονται τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐγκυμονεῖ ἡ κατάστασις αὕτη, ἡ ὁποία μίαν ἡμέραν θά προκαλέσῃ τὴν ἔκρηξιν τῆς λαϊκῆς ἀγανακτήσεως μὲ ὀρμὴν ἡραστείου, μὲ δούνητράς συνεπείας γενικωτέρας ἐκτάσεως.

For years the colonels have been plotting and preparing to seize power, in view of governing with arbitrary methods.

When they discovered the appropriate opportunity to do so and thanks to the vital position which they occupied, they carried out the military coup of the 21st of April 1967.

They alleged, that a direct communist threat existed and that in view of saving the country, it had been necessary for the army to intervene.

even/

They Extended, that they had stocks of evidence at their disposal

But they produced no evidence of a conspiracy, the detention of arms, etc.

There is no doubt, that the communist threat was a pretext which the colonels advanced whilst they knew that such a threat did not even exist- all the more so, as the right wing party was in power at the time and the State was capable of stamping out any communist attempt, through legal procedures.

Having seized power, they completely abolished all rights.

Personal rights ceased to exist. Freedom of the Press ceased to exist. People were arrested and imprisoned and national-minded civilians deported, without any sort of procedure being respected. Those who were arrested were tortured. All this is mentioned in the Report of the Human Rights' Committee.

Immovability was raised.

Thirty juridical officials were discharged, seven of them when they were members of the Supreme Court (Arellano Paez).

They were discharged by an Act of the Council of the Ministers.

The civil services, as a whole, were disorganized with the excuse that this was being done in view of reorganizing and revitalizing them. Civil servants were discharged or dismissed simply for refusing to become puppets of the colonels.

In their so-called need to reestablish the State on a better basis, they drew up the text of XXX a Constitution, which was XXXXXXXX-submitted to a plebiscite. This was held in September 1968.

The plebiscite was held under martial law, under severe censorship and with a total lack of freedom.

The colonels declared that the Constitution was liberal and democratic.

But they reserved themselves the right to apply whenever they wished to decide to do so, the disposition concerning personal rights and the democratic form of government.

The dispositions, by which the democratic institutions had been abolished, were also kept in vigour.

Under the new "Constitution" which the colonels proclaimed as "democratic and liberal", the Conseil d'Etat annulled the acts by which

The judge had been discharged, as it considered that fundamental principles of Public Law had been violated.

The Government of the colonies reacted in a tyrannical fashion.

It proclaimed that the Council d'Etat's decision was non-existent, although their own constitution establishes that the decisions of the Council d'Etat are compulsory for the Administration.

It also discharged the Chairman of the Council d'Etat by proclaiming that it had accepted his resignation, which he had, in reality, never submitted. Simultaneously it (the Government of the colonies) proceeded with the deportation of those of the discharged judges attorneys.

Under the pressure of international public opinion, the Government of the colonies regularly proclaimed measures of alleviations.

Revision of Regulations taken by Special Military Courts. Nevertheless, the fashion in which this is applied, provides for no substantive protection to persons convicted for political reasons.

Judiciary Control of Deportees and the establishment in view of this of a Committee of Judges of Appeal. Nevertheless many deportees remain in deportation for extremely long periods of time without being able to have recourse to normal judicial control.

The mixing of categories without the corresponding dispositions of the constitution being brought into vigor.

The prohibition of the Press Law establishing the "so called" liberty of the press and which has gone further their censorship. This law contains so many prohibitions, its constraints are so unkind, the sentences it determines so severe and even out of proportion with the degree of its violation, that any expression of opinion or the publication of any news-item are susceptible of coming under its dispositions and liable of prosecution in front of a Special Military Court. The feeling of fear is amplified by the gravity of the sentences.

Furthermore the severe sentences given to the publishers of the Rhodes newspaper and to former Minister Zsigmondy - which led to the suspension of its publication - proves that any expression which does not meet with the approval of the colonies has no chance of escape from the military judges, even if it does not contribute a violation of their own under-standable laws.

Indeed, when, following the attempt to assassinate Bakariou and Georges Aizat assassination, the opinion was expressed that there existed a need for national unity, this was considered as "the propagation of disturbing news".

Liability for the Application of Dispositions concerning personal rights. It was recently announced that the provisions concerning personal rights is being set into force, although the constitutional provision concerning the normal courts having been set in vigor.

That is why special military courts are functioning. These are composed of four officers and of one judge.

In this context a letter written by fourteen of the discharged judges, among whom the supreme Judges Ant. Floros and K. Papaioannou, was published in the Vima newspaper on April 12th April 1970.

Military Courts thus constituted have lately pronounced heavy sentences on distinguished personalities, who are known for their national opinions and patriotic activities, because they violated Law 503/947, which was published in view of communist activities, although there is no doubt that they desire the return of the democratic regime.

Many are deported according to the orders of the Minister of Public Order. This threat constitutes a danger over the heads of all citizens. Recently 40 officers as well as a number of civilians were deported, after having been in prison for many months.

The independence of the Judiciary does not give civilians the feeling of security. For it is not only the principle of inamovibility which was waived and judges discharged, as mentioned above. But to them who were discharged it is forbidden to exercise as lawyers or even to go abroad. Judge Ant. Floros published, not without risk, statements concerning this matter in the newspaper To Vima of July 12, 1969 and To Ethnos of June 14th, 1970.

Citizens are forbidden to go abroad because they are not in favour of dictatorship.

The Conseil d'Etat annulled the provision by which passports are refused, as lacking justification, and consequently arbitrary, in view of the commonly accepted principles of law.

But the Vice-President and Minister of Interior Pattacos, criticised the Conseil d'Etat and said it is obliged to respect decisions made in this context by the Administration, which do not impede personal freedom but are nationally necessary.

Everything must be inspired by the principle professed by the colonels that public order, state security, national interest are all identified with the government of the country by themselves.

This is why, as far as elections are concerned, the colonels state constantly that "the Revolution determined objectives and not deadlines" and that the Prime Minister goes on repeating that "it has not yet accomplished its objectives".

In a recent interview, referring to the supposed to be Representative Assembly of 50 members, under the age of 50, who will be appointed by bodies appointed by themselves, when it was remarked that this would be a sort of parliament, he said "that word sounds bad".

I do not, in this context, fail to mention the institutional laws being prepared by the colonels and the code of civil conduct of the Greek citizen.

Those who seek through bare artifices and various statements to seduce international public opinion, dare talk about civil conduct !

This is a short description of a situation under which the Greek people is living.

The colonels are not aware of the danger which this situation implies

and which, some day, will provoke a volcanic explosion of public indignation which will have consequences of a more general and painful nature.

May, 1970.

